

Pod okny

2004

Marek Šolmes Srazil

Galakticko-megalitický

bestseller

o Miroslavovi a Karolíně,
o něm a upírce,
o sebevrahovi, doktorovi, doktorově
manželce a Kateřině,
o kostlivcovi a Jarmile,
o výzkumné pracovníci, vrahovi se
slamákem a Frankovi,
o šílenci a zubocvakotu,
o růžových bublinách, bowlingu,
čokoládových bonbónech, rumbě
a blabla...

Drahé babičce, Karolíně Ciklové, malé pasačce koz, na jejíž letní smích nikdy nezapomenu.

*Na žulovém náhrobku bylo vytesáno:
„Všechn náš život je pouze maso a krev.“
Tam dole, pod dá vno uschlou kyticí, v zelené umělohmotné váze
s lineárně vytlačenými pruhy, se z urny vysypal prach. Kostlivec jemně
pohládl svou spící babičku, odemkl hrob klíčem života, otevřel
hliněné dveře a robotickou chůzí se vydal kamsi do noci.
Nepospíchal.
Mramorová deska byla ještě teplá od horkých těl milenců.*

Podzimní slunečné odpoledne.

Vidím se.

Sedím si pohodlně na okně, kouřím, dívám se laskavým pohledem do dvora na hrající si děti a je mi neuvěřitelně dobře. Kolem mě hlavy se vznášejí růžové bubliny. Cítím se tak lehce, že bych se snad odvážil tančit s nějakou dívkou na zamilované písni z padesátých let dvacátého století. Líbal bych ji po celém těle, vyzdvihoval vysoko do vzduchu, kroutil bych se s ní v objetí a hlasitě zpíval:

„Pápadápadá dengdengdeng dingdongdong a dibidibidimdam.“

Haló! Jsem tady! Na svém nebeském okně. Jenže netančím.

Vypsal jsem pouze na okamžik všechny svůj žal a všechnu svou bolest. Podivný smutek nad vším pozemským je s nimi jedna ruka. Svorně mě provázejí celý můj nekonečný život. Narval jsem je bouřlivým vodopádem myšlenek do malé otevírací skříňky. Je to pan notebook, ale já mu říkám pan Zpovědník. Mám ho tajně půjčeného z obvodního úřadu, abych se zcela nezbláznil. Jen v kanceláři odboru informatiky to vědí. Smilovali se nade mnou...

Děti si hází míčem, křičí a smějí se. Slunce mi tančí ve vlasech a šeptá do ucha miliony let starou báseň o životě, vesmíru a lásce. Mí dávní přátelé, žal a bolest odešly na krátkou procházku. Možná šly na pivo

nebo hrát bowling, co já vím. Avšak s naprostou jistotou vím, že se ke mně opět vrátí. A v plné síle. Večer se pomalu, ale neodvratně blíží a s ním po špičkách přitančí upír v podobě krásné ženy. Nedokážu tomu zabránit. Už jsem takový. Když se to tak vezme, vlastně se na upíra někdy docela těším. Možná, že jsem masochista ničící svůj malý křehký svět. Nebo jsem třeba obyčejný šílenec, který dnes brzy ráno přešel vysoký plot s drátěnými ostny, zkrvavil si ruce a dlouho, dlouho běžel, než vylezl po okapové rouře někomu do podkrovního okna. Ten někdo se zrovna vrátí z nějakého moderního meganákupního střediska a v obraně svého soukromého majetku použije vyděšeného násilí a shodí mě dolů. Poletím dvě nebo tři vteřiny, rozplácnu se na studeném a špinavém betonu, děti ztichnou uprostřed veselí a vytvoří kolem mě mlčící kroužek. Budu se dívat nevidoucím zrakem do nebe. Opožděná vlaštovka se pozastaví v letu, ukápně ptačí slzičku a zmizí za obzorem. Krásná černovlasá dívka se rozpláče a nějaká pavlačová drbna s natáčkami ve vlasech začne ječet. Zbytečně straší děti svým jekotem více, než je nutné. Vlastně je to jedno, tyhle děti už viděly mrtvol nespočetně. Jejich krev vytéká z televizních obrazovek každý den a zaplňuje sklepení domů. Jednoho dne se všechna krev rozlije po celé zemi a nadšení vlkodlaci ji budou náruživě srkat dlouhými brčky. Mou sladkou krev sají každou noc upírka, velice podobná plačící černovlasé dívce. Prý je Drákulova dobrá přítelkyně. Zaseptala mi to tajemství do ucha při jednom z každonočních krvesání. Řekl bych, že lhala, neboť mi také tvrdila, že mě strašně miluje.

Slyším houkání sanitky, už tu brzy bude. Zakvílejí brzdy, vyskočí sympatický doktor, odborník na sebevraždy, prohlédne mě, ale zjistí, že s mou mrtvolou se nedá už nic dělat. Alespoň tedy okolo stojícím

dětem rozdá pár čokoládových bonbónů v barevných obalech. Nosí je po kapsách na uklidnění svých pocuchaných nervů. Děti poděkují a odejdou si opět hrát, jen černovlasá dívka zůstává.

Ve tváři má výraz nekonečné dobroty a laskavosti. Náhle zalitují, že tu tak bezmocně ležím a civím do vysokého nebe. Sním o tom, že kdybych byl o pár set let mladší, mohla by se ta dívka stát mou ženou. Doktor mezitím vytáhne z kapsy mobilní telefon, namačká známé číslo, upozorní policii a také objedná černý koňský povoz, aby mě odvezl ze studeného a špinavého betonu. Pavlačová drbna se uklidní tvrdou Spartou, černou kávou a panákem levné vodky. Obvolá všechny své známé a poví jim, co že se to dnes během takového slunečního podzimního odpoledne stalo za neštěstí. Viděla vše pořádně zblízka! Hruža a děs! Pustí si televizi a bude čekat na večerní zprávy. Vždy se nemůže dočkat těch krvelačných povídaček, ale dnes bude čekat obzvláště nedočkavě. Pozná na pohybujících se obrázcích svůj dům, náš dvůr, jejich auta a pod černou plachtou mne. Začíná mi být na studeném a špinavém betonu smrtelná zima, a tak se soustředím na rozhovor, který se odehrává v přízemí, za pootevřeným oknem.

Na okně je nakreslené veliké červené srdce a napsáno tlustým fixem: „Kdo nemiluje, ať nejí.“

Pravá kosmická krása!

Slyším absolutně všechno. Je to bolestivě dojemné, až se trochu stydím, že pronášená slova ke mně tak bezelstně putují:

„...a mám ráda nepochopitelné věci a nepochopitelné, život milující lidi. Nejvíc tebe, miláčku.“

„Hm.“

„Copak miláčku? Někdy mám pocit, že jsi duchem nepřítomný nebo smutný nebo...“

„Mám také rád všechno nepochopitelné, lásko, mám rád nepochopitelné věci a lidi. Ale co mám dělat, když miluji nepochopitelný život, cítím se nejistě a mám pocit, že nevím vůbec nic, jen to, že tě miluji. Jsem nepochopitelný nebo...?“

„Miláčku, jsi tak strašně nepochopitelný, jak jen je to vůbec možné, proto tě miluji.“

„V tom to právě je.“

„Co miláčku?“

„Když miluji, přestávám žít pro sebe. Naprosto. Někdy mám pocit, jestli vůbec někdy žiji pro sebe. Miluji tě, že hořím jako smolná louč a jsem s tebou tak šťastný a silný, že bych si mohl pinkat se zeměkoulí jako Chaplinův Hitler.“

„Lásko, to přece není žádný problém, to je krásné!“

„Ano, ale proč mám od začátku našeho vztahu strach? Takovou plíživou temnou hrůzu, že vše skončí a ty mi náhle někam zmizíš? Bojím se o tebe každou noc, bojím se sebe samotného, bojím se té hrozné temnoty. Jen tvá slova a tvé oči se staly smyslem mého žití.“

„Miláčku, neboj se. Miluji tě, šíleně, až mám občas pocit, že nejsem normální.“

„Bože, lásko, já tebe také. Proč, prosím, řekni mi, proč mám v srdci ten strach?“

„Miláčku, všechno jednou skončí, víš. Někdo z nás zemře dřív, než-li ten druhý nebo tak.“

„Děsím se toho ,nebo tak‘. Všechno bych dal za to, aby naše pozemská láska – protože věřím, chci věřit, že může pokračovat i nadpozemsky – skončila smrtí jednoho z nás. Jen hlavně ne tím ,nebo tak‘. A chtěl bych zemřít dřív než ty, jinak bych zešlel. Jsem sobecký lásko?“

„Já nevím, ty to bereš moc vážně. Jako by jsi chtěl, aby to skončilo co nejdřív. Jako by jsi chtěl, abys to už měl za sebou.

Žij teď miláčku, zítra bude zítra. Milujeme se teď, ne zítra.

Zítra není.

Ne, neplač lásko, budu s tebou na věky!“

Hovor utichl a milenci se v objetí schoulili pod peřinu.

Temnota se náhle rozplynula, růžové bubliny zaplnily pokoj.

Černovlasá dívka odmítá na naléhavé prosby doktora odejít.

Dívá se na mě mile a hřejivě, jako by mě prosila, abych vstal a vylezl zpět na okno. Cítím, že si to opravdu přeje.

„Třeba bych ji mohl zahrát na piano nějakou písničku,“ pomyslím si.

Je mi před sympatickým doktorem trochu trapně, ale co se dá dělat.

Přání té kouzelné dívky je mocnější, než-li nějaká hloupá smrt, pozemský žal nebo bolest. Vstanu a pomalým krokem dojdu k doktorovi. Hledí na mě nevěřicným zrakem a chce mě znovu mermomocí prohlédnout.

Omluvil jsem se mu a ještě jsem se pokusil vše hloupě zlehčit:

„Víte, to se mi stává skoro každý den.“

Doktor pokýval smířlivě hlavou, vytáhl z kapsy tři bonbóny, jeden dal černovlasé dívce, druhý mě a třetí si strčil do pusy sám:

„Ať máme sladký život,“ řekl. „Jsem prý odborník na sebevraždy, proto zavolali mě, ale zmrtvýchvstání jsem ještě v životě neviděl, no to je fuk. Odvolám policii a černý havrany, nashledanou.“

Doktor nastoupil zpět do sanitky a odjel zachraňovat někam jinam a někoho jiného.

Černovlasá dívka si mě chvíli prohlížela a pak řekla:

„Myslím, že bychom si mohli být velmi blízcí. Jmenuji se Karolína.“

„Já jsem Miroslav,“ uslyšel jsem se.

„Vídávám tě ve svých snech už dlouho a myslím, že právě teď je ten správný čas pozvat mě k tobě domů a zahrát mi na piano,“ řekla dívka, aniž by mi vůbec dala možnost přemýšlet nad odpovědí, nebo snad dokonce říci ne.

„Také si to myslím,“ řekl jsem, „samozřejmě Karolíno, jen chvíličku strpení, podívám se, jestli to přežil můj pan notebook. Mám ho totiž půjčený, a jestli se rozsekal, jsem navždy ztracen a zatracen.“

„Je v pořádku,“ řekla Karolína a dodala: „A kdyby nebyl, koupila bych ti nový, jsem docela bohatá, tedy ne svým přičiněním, ale jsem. Myslím, že za ten tvůj pád nesu zodpovědnost tak trochu já.“

„Proč si to myslíš, Karolíno?“ zeptal jsem se a vytáhl si z krabičky cigaretu. Zapálil jsem si a dlouze natáhl voňavý kouř.

„Dej mi prosím také jednu,“ řekla Karolína a natáhla ke mně prosebně svou ruku.

„Kolik ti je?“ zeptal jsem se naprosto nespolečensky, ale ona se usmála a řekla tajemným hlasem: „Miroslave, je mi víc, než na kolik vypadám.“

„Dobře, promiň, mám Startky, jsou výborné,“ vypravil jsem ze sebe, vytáhl další cigaretu z krabičky a podal jí Karolíně.

Ladným pohybem si cigaretu strčila do úst. Připálil jsem jí.

„Díky Miroslave, půjdeme? Máš kávu? Nejčernější z nejčernějších?“

„Mám, ale určitě nemám cukr,“ řekl jsem a rozešel se po studeném a špinavém betonu ke vchodovým dveřím činžovního domu. Odemkl jsem, vešli jsme do chodby a začali pomalu stoupat po teracových schodech k mému bytu. Karolína šla těsně vedle mě a chvílemi se dotýkala svým tělem mého.

„Proč tedy Karolíno myslíš, že máš nějakou vinu na tom, že jsem z ničeho nic vypadl z okna?“ zeptal jsem se znovu při odemykání dveří.

„Protože jsem v tu chvíli na tebe myslela a ty jsi myslel na mě,“ řekla Karolína a její oči se rozzářily.

Nevěděl jsem co říci. Ale jistě mluvila pravdu, neboť to její pohled jasně říkal. Nechápal jsem vůbec nic. Bylo stále podzimní slunečné odpoledne. Vešli jsme v těsné blízkosti do mého bytu a vstoupili do obývacího pokoje. Karolína se rozhlédla, vytvořila ze svých drobných dlaní stříšku nad hlavou a zůstala nehybně stát.

„Přesně jako v mých snech, vypadá to tu naprosto stejně. Myslím, že jsem tu už někdy byla. Určitě, na téhle posteli jsme se milovali tak, až začaly hořet stěny.“

Mlčel jsem a dlouho jsem si Karolínu prohlížel.

„Kávu,“ zašeptala, „prosím.“

Odešel jsem do kuchyně a zapnul varnou konvici.

„Chtěla bych ten hrnek s nápisem ‚MILUJI TĚ‘,“ zavolala na mě

Karolína a já s údivem zjistil, že ho držím v ruce.

Přivřel jsem oči a zkoušel si představit osobu, která mi ten hrnek kdysi věnovala. Nešlo to. Viděl jsem Karolínu. Černovlasou a neskutečně krásnou. Vešla za mnou do kuchyně a ze zadu mě objala.

Kouzlo. Její černé vlasy někam zmizely, v odrazu skla kuchyňské linky jsem spatřil rozčuchané blond vlasy, voněly zvláště sladce. Připomněly mi jahody na mamčině zahrádce a krev.

Omámeně jsem zalil kávu do připravených hrnků a otočil se

ke Karolíně. Hleděli jsme si tiše do očí a já náhle uslyšel bolestivě vykřičená slova:

„Miláčku, tvrdil jsi, že jsi se mnou šťastný a silný!“

Přízemní byt, na jehož okně bylo napsáno „Kdo nemiluje, ať nejí,“ navštívila smrt.

Smrt zapříčiněná strašlivou touhou po neuskutečnitelném sloučení dvou lidských bytostí. On bezvládně ležel na parketách, jeho vyhaslé oči se omlouvaly a říkaly:

„Pochopil jsem, že je to nemožné, pochopil jsem to úděsné odloučení dvou mozků – ač jsou si při líbání tak blízko, vzdálenost mezi nimi ohromuje i nekonečnost vesmíru. Byl jsem silný, když jsem lhal sám sobě. Lásko, najdi si někoho, kdo netouží po tom, co neexistuje. Víím, že jsi silná, ty dokážeš žít sama se sebou. Nejspíš mě teď čeká trest. Zasloužím si ho.“

Ona objímá jeho tělo, oči plné slz odmítají uvěřit.

„Blbče pitomej, chtěla jsem mít s tebou dítě.“

„Hail Hitler,“ ozvalo se z televize a zeměkoule odpinknutá Hitlerovou třesoucí se rukou shořela na slunci.

Karolína mi zakryla oči dlaněmi a zašeptala: „Myslíš, že je to možné? Že je možné splynout?“

Ucítil jsem její teplo a dech na krku.

Řekl jsem:

„Věřím, jinak bych zůstal ležet na tom betonu a nechal se odvést černými havrany. Ano věřím, i když se bojím stejně jako on.“

Karolína mě zlehka políbila.

Na žulovém náhrobku bylo vytesáno:

„Všechn náš život je pouze maso a krev.“

Tam dole, pod bledou, dávno vyhaslou svící se pohnula kostlivcova babička. Rozplakala se, bezvodé slzy kanuly z prázdných očních důlků a ústa neústa promluvila: „Jen maso a krev.“

Podzimní večer. Dívám se do nedosažitelné dálky a pozoruji opozdilou vlaštovku.

Letí z posledních sil. Než dožene své hejno, vykourím sedm cigaret, avšak dočkám se. Vlaštovka je už na dosah své velké rodiny. To ji povzbudí, přidá na rychlosti, vmísí se mezi své ptačí přátele a hned jim začne vyprávět o někom, kdo vypadl z okna, nevzletěl do nebe, nýbrž dopadl na studený a špinavý beton. Asi umřel, chudinka.

„Možná na něho dokápla má slza,“ povídá udýchaně.

Stmívá se, pouliční lampy vydávají oranžové světlo, v přízemním bytě je smutné ticho. Mí dávní přátelé žal a bolest se vracejí z procházky. Možná byli na pivu nebo hrát bowling, co já vím. Tuším, že šilenc je stále na útěku, nezastaví ho ani ta nejvyšší zeď. Drákulova dobrá přítelkyně proklouzla klíčovou dírkou a prosmýkla se kolem mé hlídací kočky. Potichu vystoupala na patro s knihovnou, ulehla na matraci, přikryla se peřinou a vybrala si román Raye Bradburyho ‚Smrt je vždycky osamělá‘. Začala si klidně číst. Zavírám poprvé tento podzim okno, je mi uvnitř sebe samotného dost chladno i bez přírody. Přál bych si čokoládový bombón nebo Karolinin polibek. Ten vic.

Doktor sedí u stolu, pojídá segedínský guláš a ptá se manželky, jaký měla den. Manželka neodpovídá a odchází do ložnice. Za chvíli je slyšet řehot spousty lidí. V televizi běží legrační klipy. Malé děti padají z kolotočů, mužům oklovávají pštrosi přirození, nešťastná tanečnice se ztrapňuje krkolomným pádem, psi se bojí plyšových hraček a zoufale na ně štěkají, kočky se protahují škvírou v okně a nemohou tam ani zpět. Doktorova žena se přidává ke všeobecnému dokonale zrežirovanému veselí. Doktor dojí guláš, vytáhne z kapsy poslední čokoládový bombón a strčí si ho do pusy i s obalem. Zapíše ho malým douškem piva a odejde na balkón. Pozoruje oranžové světlo lamp a přemýšlí, kde se stala chyba. Nikde. Vše je chybné i správné dohromady.

Vypili jsme nejčernější kávu, jakou jsem dokázal uvařit a zahrál Karolíně na piano skladbu o zvířátkách, která postupně přicházejí večer k rybníku, aby se napila.

„Úplně jsem ty zvířata viděla, Miroslave,“ řekla Karolína.

„Jsem ráda, že jsi vypadl z okna.“

Mlčel jsem a díval se na ni. Nebylo třeba něco říkat. Čas kolem nás unaveně plul a za oknem se setmělo. Karolína mě poprosila o ručník a odešla do koupelny. Poslouchal jsem předení karmy, zurčení vody a Karolínin zpěv. Kouřil jsem a představoval si tu zvláštní, jednou černovlasou, podruhé blondátou, dívku nahou.

„Máš doma svíčky?“ Zavolala Karolína z koupelny.

Došel jsem ke dveřím a řekl:

„Mám, speciální, hřbitovně-koupelnové.“

„Nechceš zhasnout světlo, zapálit svíčky a vlézt si ke mně do vany?”

Mohl bys mi vyprávět o kostlivcích, co vylézají za noci z hrobů a odcházejí tančit nebo o růžových bublinách.“

„To bych mohl,“ odpověděl jsem, vysunul šuplík kuchyňské linky, vzal do dlaně několik hřbitovně-koupelnových svíček a vešel do koupelny. Karolína byla nádherná. Dívala se na mě něžným úsměvem, na nezakrytých ňadrech tančily kapky vody a její velké bradavky volaly po mých ústech. I přes zurčení vody a předení karmy bylo slyšet bušení našich srdcí. Zapálil jsem svíčky, položil je na okraj vany a zhasl.

„Pojď ke mně Miroslave,“ řekla Karolína a přitáhla nohy k tělu.

Svlékl jsem se. Byl jsem viditelně vzrušený a Karolína se rozesmála jiskřivým smíchem:

„Jsi krásný a já jsem šíleně vzrušená, ale teď si přeji, abys mi vyprávěl.“

„Ty jsi krásná,“ řekl jsem, „Karolínó...“

Vlezl jsem do vany a usedl. Naše nohy se zaklesly do sebe, po stěnách běhaly stíny, ze světlíku voněly bramboráky a někdo začal vyprávět.

Do tmy zíraly podivné nápisy:

„Wir helfen schnell und zuverlässig. Tag und Nacht.“

„Pomůžeme rychle a spolehlivě ve Dne v Noci.“

Němčina měla nejspíš znamenat dokonalou firemní preciznost.

Pod nápisy svítilo jasnou andělskou barvou telefonní číslo.

Kostlivec se zastavil u prosklené výlohy, opřel o ní svou lebku a podíval se dovnitř. Rakve, urny, živé i mrtvé květiny se vznášely po místnosti. Byl tam tmavý nábytek, kožené sedačky a uprostřed konferenčního stolu jako dekorace stál model chrámu svatého Víta. Kostlivec si vše pečlivě prohlížel a jeho hnáty potichu poklepávaly na výlohu rytmus veselé rumby. V duté lebce zněla melodie zamilované písně z padesátých let dvacátého století. Kdosi mu znenadání poklepal na rameno, kostlivec se ohlédl a spatřil vyzývavě oděnou ženu. Její rudé nehty vytūkávaly na jeho rameno stejný rytmus.

„Myslím, že byste neměl hudbu tolik prožívat, řekla bych, že tam mají a alarm, a pokud budete dál hrát tu svou rumbu, jistě ho tím spustíte,“ řekla a její oči s dlouhými řasami zamrkaly.

Kostlivec uchopil ženinu ruku, políbil ji a řekl:

„Všechn náš život je pouze maso a krev.“

„Ano, to si také myslím, proto byste mohl jít třeba někam tančit, a ne tady čučet do výkladu pohřební služby,“ řekla žena.

„Kam? Kde bych mohl tančit? Je tu snad někde poblíž nějaká speciální tanečnická pro kostlivece?“ zeptal se kostlivec a přestal vytūkávat rumbu.

„Jistěže ne, ale vím o klidném místě, které je pro vás jako stvořené.“

Je to sice obyčejný malý byt, ale tančit se v něm dá, co říkáte pane kostlivec? Zvu vás k tanci,“ řekla žena.

„Myslím, že je to dobrý nápad paní, nebo slečno?“ otázal se kostlivec a uchopil ženu za rámě.

„Slečno... a říkejte mi Jarmilo,“ řekla žena a zavěsila se do kostlivec. Mléky prošli kolem hřbitovní zdi, přešli prázdnou křižovátku s poblíkávajícím světly zmizeli zaparkovaným autům z očí, když vešli do parku plného růžových bublin.

„To bylo krásné Miroslave,“ řekla Karolína, „i růžové bubliny tam na závěr byly.“

„Milá Karolíno, obávám se, že to není konec kostlivcova příběhu, a ani si nejsem vědom, že jsem ten příběh vyprávěl já,“ řekl jsem a měl najednou pocit, že se mi vše jen zdá.

„Mně je jedno, kdo ten příběh vyprávěl, ale kdybychom tu spolu neseděli ve vaně, žádný příběh by nevznikl, tím jsem si jistá,“ řekla Karolína a objala mě.

„Pojď se milovat, Miroslave,“ zašeptala. „Zapálíme stěny.“

„Nemohu s tím žít, mám pocit, že za všechno mohu já. Vůbec nechápu, jak se to mohlo stát, pořád ho miluji a on tu není. Bože, není,“ uslyšel jsem ženský zlomený hlas.

Ona sedí v křesle zhroucená a zoufalá, třesou se jí ruce, téměř nevnímá odpověď.

„Ale povídala jste, že měl problémy sám se sebou už v té době, co jste ho poznala.“

„To ano, ano, ale jestli tím chcete říci, že byl blázen, to ne. Byl strašně citlivý, to on byl, ale blázen jsem tady asi já.“

„Nebojte se, nejste blázen, ale prozatím si vás tu necháme. Potřebujete si odpočinout a dát se trochu dohromady. Smrt je vždycky osamělá, pro umírajícího i pro toho, kdo zůstal naživu.“

„Bože můj, co mi to tu vykládáte. Já si nepotřebuju odpočinout, nepotřebuju žádný pitomý prášky, já potřebuju jeho. Jeho potřebuju, chápete? Co s tím uděláte, pane doktore?“

„S tím bohužel nezmůžu nic, dejte na mě, chce to klid a hlavně čas. Čas je ten největší lék, Kateřino. Jmenujete se Kateřina, že?“

„To jsou kecy, kecy a kecy!“ křičí a svíjí se v křesle. Náhle vstane a rozeběhne se k oknu. Doktor zmáčkne poplašené tlačítko, rychlými kroky ji dohání, odtrhne od okna a násilím ji vtlačí zpět do křesla. Otevrou se dveře, v nich se objeví udýchaná zdravotní sestra.

„Už je to v pořádku.“ řekne doktor, **„Promiňte, zvládnú to sám, můžete jít.“**

Sestra zmizí. Doktor dívku pustí, vytáhne z kapsy čokoládový bonbón, rozbalí ho a strčí do pusy.

„Chcete taky?“ zeptá se, ona zakroučí hlavou.

„Bydlí ve stejném domě jako ten obživlý sebevrah, zvláštní...“ pomyslí si doktor, poodejde k oknu, rozhlédne se a nahlas řekne:

„Tak, a všechny vlaštovky jsou v prdeli.“

Ona na něho udiveně pohlédne a zašeptá: **„Ony se vrátí, vždycky se vrátí.“**

Jsem uklidněný tím, že vlaštovka dohnala své hejno, ale zneklidněný při pomyšlení na upírku, co si drže čte mou oblíbenou knihu na mém patře. Nedá se nic dělat, odejdu do koupelny a snažím se tam vydržet co nejdéle, ale všechno protahování je marné. Vracím se do pokoje, dlouho postávám pod patrem, říkám si, že třeba upírka usnula. Lehce na patro vystoupám, ulehnu a zavřu oči. Upírka mě obejmě a řekne: „Trvalo ti to nějak dlouho, miláčku, ale dočkala jsem se. Miluji tě.“

Natáhnu ruku, rozsvítím lampičku, posadím se, zapálím si a řeknu:

„Měli bychom si promluvit.“

Upírka zakývá hlavou a vycení bělostné zuby.

„Kde jsi byla tak dlouho? Byla jsi pryč několik hodin, chvílemi jsem měl pocit, že už jsi se ztratila nastálo, že bych snad konečně mohl najít klid a...“

„Hrála jsem bowling,“ přeruší mě, aby dala najevo, kdo z nás dvou má navrch. „Jenže to mě brzy přestalo bavit, tak jsem šla na pivo. Máš v okolí fakt samé skvělé hospody. A neboj, já se ti vždycky vrátím.“

„To rád slyším, opravdu jsem se bál, jestli se ti něco nestalo, jestli jsi třeba neskončila na záchytce nebo tak něco,“ řeknu a ušklíbnu se.

„Nebud' ironický, růžové bubliny se ti sice vznášejí v hlavě, jenže já ti je zase vyženu,“ zasýčela upírka a celého mě zalehla.

Vzpomněl jsem si na blázna, který v hlučném rockovém klubu přerušoval vystoupení divokých kapel a snažil se naučit publikum, jak správně prožívat artikulování čehokoliv.

Říkával: „A růžovejma bublinama. A růžovejma bublinama.“

Zkuste to všichni se mnou.“

Někdy si publikum dalo říct a sálem zahřmělo:

„A RŮŽOVEJMA BUBLINAMA.“

Většinou blázna vyhnali.

„Vím všechno, na co myslíš,“ zasměje se upírka.

Nedostává se mi dechu a jen s největší vůlí ze sebe vypravím:

„Já vím, že ty víš.“

„To je dobře, miláčku,“ chechtá se upírka a zakusuje se mi do krku.

Podaří se mi trochu nadechnout a zasípnu: „A růžovejma bublinama.“

Propadnu se do tmy, v dálce spatřím malý pohybující se bod.
„To je mé hejno,“ napadne mě a začnu zběsile mávat rukama.
Za sebou slyším upírčin kvílivý jekot, zběsilý smích a cvakot jejich
bělostných zubů.

Stěny dohořely. Já i Karolína jsme prudce oddychovali po horoucím
milování, náš pot se smíchal a vzduch byl naplněný jakousi zvláštní
vůní.

„Co by sis nejvíc přál?“ zašeptala Karolína a stulila se k mému
rameni.

„Myslím, že bych si tě chtěl vzít za ženu a jít se s tebou zítra projít
na hřbitov,“ řekl jsem.

„Tak jo, těším se,“ řekla Karolína a usnula. Díval jsem se do stropu
a usmíval jsem se.

„Venku je venku a tady je tady,“ proběhlo mi hlavou. Noc se zdála být
nekonečnou, přesto jsem si přál, aby nikdy neskončila. Do ramene,
na kterém Karolína usnula, mi nalezlo celé lesní mraveniště a
mravenci se do mě pustili svými kusadly. Nepohnul jsem se. Nechtěl
jsem spící krásu probudit, hladil jsem ji něžně po voňavých vlasech
a přemýšlel o dnešním uplynulém dnu. Někdy jsem si nebyl jist, jestli
se mi vše jen nezdá, ale tiché oddechování Karolíny mě uklidnilo.
Nebyl to sen. Ve tmě jsem rozeznával dvě tančící šťastné postavy,
pevně zaklesnuté do sebe a uslyšel jsem hudbu. Velice starou,
jednoduchou, ale krásnou a srdce otevírající. Bylo ke třetí hodině
ranní, když jsem zaslechl dopad nějakého těžkého předmětu na
studený a špinavý beton. Rána vyšla na těžkou dobu, Karolína se
ze spaní usmála, hudba dohrála, postavy odtančily a nastalo úžasné,
uklidňující ticho.

Hysterická drbna před pěti minutami dopila láhev levné vodky, přistoupila k oknu, otevřela ho, vylezla na parapet a vrhla se na studený a špinavý beton. Nikdo nezaječel. Nikdo nezavolal záchranku nebo policii ani černý koňský povoz. Ležela tam nešťastně až do rána. Černovlasá dívka se tentokrát nerozplakala, spala, momentálně s blond vlasy, tiše oddechujíc vedle Miroslava, a všechny děti pokojně chrupaly a tulily se ke svým plyšovým hračkám. Ani čokoládový doktor se o jejím skoku nedozvěděl, odborník na sebevraždy seděl v setmělé ordinaci a nadšeně debatoval o vlaštovkách. Jeho žena se ho tuto noc nedočkala a bylo jí to srdečně jedno. S napětím sledovala napínavý thriller o chemické výzkumné pracovníci, která se shodou okolností ocitla ve starém domě plném rozřezaných mrtvol na malé kousky a ke své hrůze zjistila, že nefunguje telefon. Otevřela okno dokořán, a aby vše ukazovalo na její útěk, odtrhla si kousek ze své sexy krátké sukně a zavěsila ho na okenní kliku. Vrah s černými brýlemi a zpola roztrhaným slaměným kloboukem zabořeným do čela se plíživými kroky blížil. V jedné ruce svíral kuchyňský nůž a ve druhé osm let staré New-York Times. „Ty hnusná mrcho, chci ti něco ukázat, tady to všechno je. Tehdy jsi mě zničila. Kvůli tobě jsem přišel o ženu, děti i kariéru, a teď tě za to zabiju. Budeš umírat hezky pomalu a kvičet bolestí jako prase, odporná děvko,“ řekl vrah chrčivým, nenávisťi prosyceným hlasem. Vešel do pokoje, zašmátral po vypínači a rozsvítil. Pokoj se rázem ocitl ve světle, vrah se rozhlížel a pomalu procházel pokoj. „Tak kde jsi děvko, už si pro tebe jdu.“ Doktorova žena natáhla ruku pro misku z popcornem, a zatímco neustále sledovala vrcholnou scénu thrilleru, naplňovala si jím svá ústa. Vnadná chemička se chvěla pod postelí a v tom zazvonil telefon. „Dnes nepřijdu, mám tu moc práce...“

„Jistě, já taky.“

„Vlastně jsem chtěl říct, že už nepřijdu vůbec.“

„Cože?“

Vrah přistoupil k posteli a sklonil se.

„To je všechno, co jsem ti chtěl říct.“

V telefonu se ozval volací tón.

Doktorova žena si strčila další pořádnou várku popcornu do úst.

Vrahův nůž se zableskl ve světle.

Na žulovém náhrobku bylo vytesáno:

„Všechn náš život je pouze maso a krev.“

Tam dole, pod rezatými smrkovými větvemi ležely dva prsteny. Jeden zlatý a jeden stříbrný. Kostlivec je zdvihl, nasadil na svou hnátu a znovu klíčem života odemkl hliněné dveře. Robotickým krokem se vydal k pohřebnímu ústavu, kde na něho čekala Jarmila. Objal ji, políbil bezretými ústy a řekl:

„Včera to bylo nádherné, Jarmilo.“

„Ano, pane kostlivec,“ řekla Jarmila a hřejivě se na kostlivece usmála.

„Budeme dnes tančit, nebo máte jiný nápad?“

„Dnes je úplněk Jarmilo, pokud vše vyjde a ty přijmeš jeden z těchto dvou prstenů, stane se zázrak. Přál bych si jít do tvého parku mezi růžové bubliny a vyprávět ti náš příběh,“ odpověděl kostlivec.

„Jsem pro, jen se u mě stavíme pro deku, začíná být zima, souhlasíte, pane kostlivec?“ zeptala se Jarmila. Kostlivec pokýval lebkou, nabídl Jarmile své rámě a spolu pak prošli kolem hřbitovní zdi, přešli prázdnou křížovatku a po studeném a špinavém betonu došli ke spicímú domu. „Počkejte tady, pane kostlivec, včera jste na chodbě přílišně křupal, hned jsem zpátky,“ řekla Jarmila a zmizela v domě. Během chvíle byla nazpátek. V podpaží svírala přeloženou deku a na tváři měla úsměv.

„Vidiš támhleto přízemní okno?“ zeptala se.

„Vidím,“ odpověděl kostlivec.

„Převčirem se tam někdo zabil,“ zvažněla Jarmila, „musel být strašně nešťastný. Nechápu to, ještě ten den bylo na okně nakreslené velké srdce. A včera vyskočila nějaká žena z okna támhletoho domu. Také se zabila. Představ si, že ležela na zemi celou noc, a nikdo si jí nevšiml.“

„To se stává,“ řekl kostlivec. „Často. Mnohem častěji, než si lidé myslí. Někdy ti lidé přežijí, ale to už nic nezmění. Pojd' půjdeme, měsíc a růžové bubliny čekají.“

„Proč vlastně tolik miluješ zrovna vlaštovky?“

„Víš Kateřino, drží neuvěřitelně pospolu, a to mě uklidňuje. A když jedna zemře, není to poznat. Alespoň já to nepoznám. Je ti trochu lépe?“

„Je. Ale je to divné, nemyslíš? Včera jsem chtěla vyskočit z okna a dnes sedím v autě s nějakým cizím doktorem a odjíždím s ním sledovat, kam vlastně odlétají vlaštovky.“

„Je to divné. Já opustil ženu, která se den vyvaluje na kanapi u televize a cpe se popcornem. Proč jsem to vlastně neudělal už dávno? Možná proto, abych měl s kým odjet za vlaštovkami.“

„A kam to tedy vlastně odjíždíme doktor e?“

„Do Afriky, Kateřino.“

„Nemáš bombón?“

Probudím se až kolem poledne, slunce dosahuje paprsky na patro a láká mě jimi do nového dne. Chytím si hlavu do dlaní a pořádně jí zatřepu. Očima hledám svou upírku, ale nevidím ji. Román ‚Smrt je vždycky osamělá‘ leží na peřině rozevřený. Vezmu ho do ruky, chci zjistit, kde upírka přestala číst. Stránky jsou vlhké a prázdné. Všechna

písmena zmizela. Upírka je slízala svým hrubým jazykem. Mrštím knihu z patra, hlídací kočka sebou trhne v pelíšku. Protáhne se a přijde si ke mně pro pohlázení. Chvilí se mazlíme, ona spokojeně přede. Vzpomenu si, že mě brzy ráno vstoupilo do hlavy houkání sanitky a upírka řekla: „Další sebevrah, jdu se podívat, ale vrátím se, miláčku.“ Sestoupím z patra a dojdu k oknu, je až neuvěřitelné, jak je tento podzim slunce k přírodě štědré. „Svítilš i pro mne?“ řeknu a otevřu okno. Čerstvý vzduch mi ovane tvář.

Vykloním se z okna a vykřiknu: „A růžovejma bublinama!“ Černovlasá dívka venčící mrňavého psíka zakloní hlavu a hledá původce křiku. Po chvíli mě spatří, zamává mi, přiloží ruce k ústům, halasně zatroubí a odpoví: „A růžovejma bublinama.“

Také jí zamávám a odejdu si do kuchyně uvařit kávu. Tu nejčernější z nejčernějších. Odnesu si ji do koupelny, postavím na pračku a opláchnu si obličej, vyčistím zuby a oholím se.

Posadím se na záchodové prkýnko, srkám kávu a kouřím.

Něco mi však chybí. Položím hrnek s kávou opět na pračku, vejdu do pokoje, přistoupím k počítači, vyhledám skladbu ‚I saw Linda yesterday‘ a pustím jí tak nahlas, že se otřásá celý dům. Vrátil jsem se do koupelny tanečním krokem, cigaretu v koutku úst a dopijím kávu. Tu nejčernější z nejčernějších. Celé odpoledne strávím s malou otevírací skříňkou v parku na lavičce, brzy večer si vezmu prášky na spaní, a tím uteču upírce.

Šílenec překonal mnoho vysokých zdí. Dva dny byl na útěku, schovával se před zraky lidí, až konečně spatřil tu pravou okapovou rouru a otevřené okno. Vylezl na okap a šplhal se vzhůru. Kolem pootevřeného okna, na kterém bylo nakresleno velké srdce a do světa

křičel nápis: „Kdo nemiluje, ať nejí.“ Kolem okna, z něhož to vonělo bramboráky. Kolem okna, za kterým spala Karolína stulená na Miroslavově rameni. Kolem okna otevřeného dokořán.

V něm seděl mladý muž. Na klíně mu předla mourovatá kočka a v koutku úst mu hořela cigareta.

Upřeně pozoroval velký zamlžený měsíc.

„Ahoj,“ pozdravil šílenec.

„Ahoj,“ odpověděl na pozdrav šílenec a šplhal se dál.

V dalším okně se ještě svítilo. Šílenec uslyšel potichu puštěnou hudbu. Něco mu připomínala. Nahlédl dovnitř. Uvnitř se objímaly dvě postavy, tančily. Jedna z nich svými pohyby trochu připomínala robota.

„Nechceš si zatančit?“ zeptala se.

„Ne, děkuji,“ odpověděl šílenec, „musím výš.“

Šílenec šplhal dál kolem okna, za nímž kdosi cosi vytřukával do počítačové klávesnice, a konečně se ocitl u posledního temného a podkrovního okna. Za oknem byla tma a ticho.

„To je ono,“ pomyslel si šílenec a vlezl opatrně dovnitř.

„Říkal jsi, že se spolu půjdeme projít na hřbitov,“ probudil mě láskyplný hlas. „Už je skoro deset hodin, Miroslave, a ty děláš, že spíš. Venku je krásně, měli bychom si to krásno užít.“

Otevřel jsem oči, nađe mnou se skláněla černovlasá Karolína.

„Omlouvám se, nějak mi ta noc přišla krátká,“ řekl jsem.

„To nevadí, udělala jsem zatím míchaná vajíčka a namazala chleby, tak bychom se mohli nasnídat a vyrazit na procházku,“ řekla Karolína, políbila mě a odběhla do kuchyně.

„Ano Karolínó,“ zavolal jsem za ní a zatřepal si hlavou.

„Co sakra mají nejraději veverka?“ přemýšlel jsem. „A myslel jsem, že vajíčka nemám.“

„Miroslave, nevíš, co mají veverky nejraději?“ zavolala Karolína z kuchyně. „Na hřbitově jich bude spousta. Asi oříšky, vid'. Musíme je někde koupit. Chceš kávu? Já si dám.“

„Dám si, sladká Karolínko,“ řekl jsem. „Uvař tu nejčernější z nejčernějších.“

Po snidani jsme se propadli přímo doprostřed babího léta.

V samoobsluze jsme koupili pytlík oříšků a krabičku cigaret.

Prošli jsme parkem, přešli křižovatku a podél hřbitovní zdi jsme došli ke krematoriu. Před krematoriem plápolal věčný oheň, zastavili jsme se a hleděli do něj. „Mohl bych koupit nějakou kytku a svíčku.

Kousek odtud je pohřbená má babička. Vráťím se, počkáš tu, nebo půjdeš se mnou?“ zeptal jsem se.

„Půjdu s tebou, třeba taky něco koupím,“ odpověděla Karolína.

Vrátili jsme zpět před hřbitov a já u stánku koupil malou svíčku a místo kytky svazek smrkových větviček.

„Wir helfen schnell und zuverlässig, Tag und Nacht. Proč to tu mají německy?“ řekla Karolína a ukazovala na výlohu pohřebního ústavu.

„Možná tím chtějí upozornit na svou preciznost,“ řekl jsem.

Rozesmáli jsme se a šli hledat veverky.

V parku plného vznášejících se růžových bublin seděl kostlivec s Jarmilou na lavičce. Jarmila do bublin bodala svými prsty a bubliny se od nich lehce odrážely. Poletovaly kolem nich, točily se a některé lehounce přistály přímo v Jarmilině klíně.

„Představ si, Jarmilo, že každá ta bublina je jedna zeměkoule a na každé z nich jsme my. Ve stejný okamžik, ale momentálně s jinými myšlenkami,“ řekl kostlivec.

„A s jinými těly?“ zeptala se Jarmila.

„Možná,“ řekl kostlivec, „ale na tom tolik nezáleží.“

V parku byla téměř tma, jen měsíční svit se proplétal větvemi stromů a poblikávající semaforová světla na nich spolu s ním vytvářela zvláštní jakoby obživlé siluety.

„Chtěl jste mi, pane kostlive, něco vyprávět,“ řekla Jarmila a odpínkla další malou zeměkouli.

„Podívej se na tuhle,“ řekl kostlivec a přidržel růžovou bublinu blízko Jarmilinych očí.

Jarmila se do bubliny zadívala a uslyšela:

„V životě jsem ještě neletěl dopravním letadlem.“

„Já také ne. Mám z letadel panickou hrůzu.“

„Ale z okna jsi odletět chtěla.“

„To by byl jen krátký let.“

Auto zastavilo u krajnice.

„Možná, že ne, třeba by to byl ten nejdější let, ale otázka zní jinak:

Vyřešilo by to něco?“

„Třeba bych byla opět s ním.“

„Ty ho stále miluješ, vid?“

„Nevím, je vzdálený jako Afrika. Nikdy tam nedojedeme.“

„Asi ne. Nápad to ale byl dobrý, to musíš uznat.“

„Pojeďme zpátky.“

„Máš pravdu, vlaštovky se vrátí a Afrika je na můj vkus příliš divoká.

Dáš si bonbón?“

„Začínám to všechno chápat,“ řekla Jarmila.

Podzimní slunečné odpoledne.

Sedím si na okně, kouřím, dívám se laskavým pohledem do dvora na hrající si děti a je mi neuvěřitelně dobře. Kolem mé hlavy se vznášejí růžové bubliny. Jedna mi praskne před očima a místo ní se

objeví hranatý otazník s křídly. Poletuje mi před očima. Hlídací kočka se ho pokouší zasáhnout tlapkou, a jen tak tak, že se nezřítí na studený a špinavý beton.

„Neblni,“ řeknu. „Nebo chceš dopadnout jako támhle ta paní?“

U protějšího domu leží otýlá žena přikrytá černou plachtou. Je vidět část rozbité hlavy s natáčkami. Děti se k tělu opatrně blíží. Dva chlapci si mezi sebou něco šeptají. Hranatý okřídlený otazník mizí k nebi. Chlapci se rozeběhnou a mrtvolu přeskočí.

Děvčata se pochichtávají. „Zkuste to taky,“ volají chlapci, ale děvčata krotí hlavou a couvají kousek stranou. Chlapci skáčou přes mrtvolu dál a halasně se smějí. Z domu vychází černovlasá dívka s mrňavým psíkem, zastaví se pode mnou a vzhledne.

„Nemáte cigaretu? Zapomněla jsem je doma, vrátím.“

„Jo, jo,“ odpovím, vytáhnu cigaretu z krabičky a hodím ji dolů.

Černovlasá dívka vztáhne ruce, ale mine, a cigareta dopadne na studený a špinavý beton.

„Hodím vám jinou,“ zavolám.

„Ne, to nevdí,“ řekne dívka, zdvihne cigaretu a strčí si ji do úst.

„Jé, já nemám ani oheň.“

Hodím dívce zápalky.

„Nechte si je,“ řeknu.

„Dík,“ řekne dívka a zavolá: „A růžovejma bublinama.“

Zamává mi a odchází se psíkem pryč.

„Vezmeš si jeden z těchto dvou prstenů?“ zeptal se kostlivec.

Ozval se výstřel. Vrah zavrával, velký kuchyňský nůž mu vypadl z ruky. Druhá střela ho zasáhla přesně mezi lopatky, vrah se zhroutil. Zůstal v pokleku se skloněnou hlavou, rukama se opíral o podlahu a natrhnutý slamák mu sjel ještě níže do čela.

Černé brýle břinkly o podlahu.

„Ach, Franku!“ ozvalo se z pod postele.

„Tady jsi ty děvko,“ zasípal vrah a natáhl se pro nůž.

Třetí střela mu roztrhla hlavu.

„Ano,“ *odpověděla Jarmila.*

„Miroslave, podívej, tamhle jsou.“

Karolíně zářily oči štěstím. Objal jsem ji a dlouze políbil. Veverky spokojeně skotačily na hrobech, staleté stromy šuměly a mezi nás dopadalo podzimem zabarvené listí.

„Myslíš, že si ode mě vezmou z ruky?“ zeptala se Karolína.

„Určitě,“ řekl jsem a nasypal jí do dlani několik oříšků.

Veverky zbystřily, přihopkaly ke Karolíně a beze strachu si braly oříšky z jejích dlani. Díval jsem se na tu krásnou dívku a poslouchal, jak s nimi tiše rozmlouvá. Když oříšky došly a veverky začaly znovu dovádět na hrobech, Karolína mě chytla za ruku. Procházeli jsme se dál, chvílemi se zastavovali a líbali. Karolíniny polibky chutnaly jako rozkvetlá jablona. Došli jsme ke hrobu, který jsem hledal. Na žulovém náhrobku bylo napsáno: „Všechn náš život je pouze maso a krev.“

Posadili jsme se na mramorovou desku a vdechovali hřbitovní vůni.

„Babičko, chtěl bych ti představit Karolínu,“ řekl jsem. „Má chvíli černé, chvíli blondaté vlasy a já ji miluji.“

„A já miluji Miroslava,“ zašeptala Karolína.

„*Zlatý nebo stříbrný?*“

„Díky za vše doktore, jdu kreslit srdce, tak snad někdy.“

„Tak někdy.“

„*Stříbrný.*“

„Doprdele, proč ty bramboráky vždycky zkurvim!“

„Protože jsi kráva.“

„*Dobře, já si nechám ten zlatý, kdysi jsem ho dostal od babičky.*“

„Vezmeš si mě za muže?“

„Ano, vezmu a budeme navěky šťastní.“

„*A stane se to kouzlo?*“

„Jsem tady, miláčku. Představ si, že dnes mě bowling velice bavil.“

„Prima, záchytka si dáš jindy, vid’?“

„*Jistě.*“

„To by mohlo stačit: ‚Pod okny‘ .

„*A za jak dlouho?*“

Šílenec se ocitl v naprosto prázdném pokoji. Nebylo v něm zhola nic, ani lustr. Lehli si na zem, roztáhli ruce i nohy a začal cvakat zuby.

„Cvak, cvak, cvak...“

„*To kouzlo se právě stalo...*“

Počet výtisků: 27
Nakladatelství: Ignáce Dřevora
Ilustrace: Ivana Budka Budárková
Napsáno: 25. září–2. říjen 2004
Vydáno: říjen 2004